

*Gio: příběh
afrického chlapce*

Čierníková Tereza

Tereza Čierníková

GIO: PŘÍBĚH AFRICKÉHO CHLAPCE

PROLOG

Henry Vans znovu objíždí svět!

Cestopisec Henry Vans, který po svých deseti letech cestování nasbíral tisíce a tisíce informací o zemích z celého světa, se opět po dvou letech vydává vzhůru do dobrodružství! Tentokrát ale dává možnost všem svým obdivovatelům. Napište mu s prosbou příjezdu a třeba zavítá zrovna k vám!

Pište na adresu, kterou naleznete z druhé strany letáku.

Tak to asi začalo – nevím, jestli se počátkem mého života rozumí narození nebo můj první úspěch, ale ať se to dá chápat jakkoli, jsem zde. Mé jméno je Henry Vans a jsem cestopisec. Jsem asi metr sedmdesát vysoký, nosím kulaté brýle jako Harry Potter, vlasy mám blond, ulíznuté.

Ale to jen pro případ, kdybyste mě potkali někde na ulici a nepoznali mě.

Když jsem byl malý, vždy jsem si přál projet svět a už od útlého věku jsem si strádal a šetřil peníze jen na tento můj sen. Ve skříni jsem míval malinkatou plechovku a na ni jsem velkým písmem napsal: „Vzhůru do světa“. Toto se vyplnilo. Postupem času jsem získával čím dál víc sponzorů mých cest, které zaujal můj neuvěřitelný potenciál a i to, jak cílevědomý jsem. A dnes jsem úplně na samém vrcholu – jezdím, kam chci, kdy chci, za kolik chci. Stal jsem se jedním z nejznámějších cestovatelů současnosti. Mám mnohem víc, než jsem si kdy přál.

Ovšem to, co je v životě nejdůležitější, jsem pochopil teprve loni na jaře. Přišel mi z kamene vytesaný slon. Malý, přesto jedinečný a velmi propracovaný. Poslal ho teprve devítiletý chlapec, který mi ukázal, že ...

KAPITOLA PRVNÍ

Psalo se třetího dubna, kdy jsem se vrátil z rodného města. Navštívil jsem svou matku a poté otce, který žije o pár kilometrů dál. V dětství jsem si byl jistý, že jsou pro sebe stvořeni – věnovali si každý pohled, ze kterého jiskřilo štěstí a neskonalá láska. Pak se podívali na mě a já věděl, že tou radostí a láskou, jenž jsem na nich vídával, jsem já. Táta si všímal na mamince každé maličkosti – nové manikúry, účesu, nalíčení. Ona na něm zbožňovala jeho letmé strniště, pomalu řídnuoucí vlasy a smysl pro humor, kterým si ji vlastně získal. Není divu, že to ve mně budilo pocit úžasu.

Když jsem dospěl a přecházel z puberty v adolescenta, začínal jsem si všímat i faktů, které jsem jako dítě tolik nevnímal – hádky, když nejsou v mé blízkosti. Dál podivné pošťuchování, když v jejich blízkosti naopak jsem. Pomalu se to navyšovalo a pak přišel zvrat – na pracovním

stole otce se najednou objevila složka papírů nutná k podepsání. Rozvod.

Od rozvodového řízení jsem vlastně bydlel střídavě u matky a otce. Myslím, že jsem mé bydlení měnil každý týden, někdy dva. Když jsem dospěl a vydělal si dostatečně peněz na svých cestovatelských dílech, koupil jsem si malý přízemní baráček daleko od obou rodičů, aby se nehádali, že jednoho z nich mám raději než toho druhého.

Pravidelně jezdím k oběma a to ve stejný den, aby i tu nepocítili, že jeden je víc výjimečný než druhý.

Na začátku dubna jsem se rozhodl je opět navštívit a vyjel jsem na cesty. Nejprve k matce, poté k otci, oběma jsem ale řekl to samé: „Neboj, u matky/otce jsem ještě nebyl. Jsi první, koho jsem z vás dvou navštívil.“

„Ahoj, mami!“ zvolal jsem, když jsem vystoupil z auta. Máma zrovna otrhávala záhonek před svým malým, ale útulným domem. Byl to starý dům – bílá fasáda, okna nebyla plastová, ještě s modrými okenicemi. Před dveřmi malá veranda, na které se usmívala dřevěná houpačka. Pamatuju si, že jsme tam spolu často sedávali, když jsme tu žili ještě všichni tři.

Mamka mi čítávala pohádky a otec potom hned posílal všechny spát. Ale tyto časy jsou fuč a jsem za to i celkem rád.

Máma byla typ ženy v domácnosti – nevím, jak to dokázala, ale když jsem vešel dovnitř, pohltila mě vlna lásky a domácí pohody. Taky vůně pravých domácích sušenek.

„Vím, že je máš rád, tak jsem jich pár napekla. Jsou jen pro tebe s extra dávkou čokolády! To u otce nenajdeš.“ A bylo to znovu tu – to pošťuchování a ukázka toho, kdo je tu lepší.

„Mami, mám vás rád oba stejně.“ s očima v sloup jsem prohlásil.

Jelikož jsem dojel brzy ráno, sušenky mi zaplnily žaludek jako snídaně. K tomu studené mléko – přesně, jak to zbožňuju! Dál jsme si celé dopoledne povídali. Opět přišla otázka na mou přítelkyni, kterou, mimochodem, nemám – nepotkal jsem tu pravou. No, ona by stačila i ta levá, ale která vydrží s mužem, jenž doma ročně stráví asi dvě hodiny? Otázka za milion...

„Mami, rád jsem tě viděl. Na oběd se stavím po cestě a večeri dám u otce. Mám tě moc rád, zase co nejdřív přijedu a až budu doma, zavolám.“

„Dobře, zlato. Miluju tě a dej na sebe pozor!“
loučení jako obvykle. Typické fráze, dlouhé
objetí a máminy slzy. Je mi třiatřicet – jsou to
spíš slzy smutku a žádosti toho, že chce být
babičkou anebo alespoň, v mém případě, tchýní,
než slzy mého odjezdu.

U otce to probíhalo spíše uzavřeně. Nikdy jsme
si moc nepovídali – já jsem cestopisec, on
dělník. Jsem bez ženy, dětí, takže otázky ohledně
rodiny a vnoučat taky nepřichází v úvahu. Takže
místo až příliš upovídaného a zvědavého
dopoledne přišlo příliš tiché odpoledne.

„Chyběl si mi, synu. Příště přijed' už se snachou,
co ty na to? Mám tě rád.“ s typickým laškovným
úsměvem na rtech mi oznámil vše, co měl na
srdci, v jedné větě. Krátce pevně mě objal a já
mohl jet.

Vždycky mi chybí víc táta, abych pravdu řekl.
Jeho starý, bezstarostný úsměv mi vlévá
optimismus do krve. Vrásky na čele a okolo úst
mi potvrzují, že jsou vlastně pro krásu a taky pro
věčnou radost – bez bolesti by jí přece nebylo.
Vlasy už jen kolem uší, černošedé. Když od něj
odjíždím, vidím siluetu muže stojící před velkým
domem, s károvanou košilí, úsměvem na rtech a
rukama v kapsách u kalhot. V oknech sleduju
jeho hospodyně a v duchu se sebe samotného

pokaždé ptám, proč si rodiče nenašli někoho jiného. Vždy mi zabloudí myšlenky i k té pravé lásce - k tomu, že druhou takovou lásku člověk nepozná - k tomu, že taková láska je jen jedna. A pak mi před očima bleskne obraz rozvodových papírů a znovu mám plnou hlavu otázek.

Když jsem se tedy vrátil domů, nejprve jsem si myslel, že to bude šílený večer - nemohl jsem odemknout, málem jsem zalomil klíč v dírce. Pak jsem u některého z rodičů zapomněl klíče další, tentokrát od mé kanceláře. Naštvalo mě to, měl jsem tam hned na druhý den chuť zajít, jelikož jsem tam nebyl asi půl roku.

Konečně jsem otevřel a doma okamžitě zavolal jak mámě, tak tátovi. Klíče samozřejmě zůstaly u matky. Slíbila mi, že je pošle poštou hned ráno.

Po sprše jsem zalehl do postele a stále jsem v duchu sebe peskoval, proč, já, blbec, si všechny klíčky nedávám na jedno poutko. Já, idiot!

KAPITOLA DRUHÁ

Když mi klíčky na třetí den přišly (divil jsem se té rychlosti), okamžitě jsem sedl do auta a vydal se do mé kanceláře. Nic se nezměnilo – byla stále v odstínu bílé barvy, nábytek hnědý z dubového dřeva. Dál prosklený (s výhledem na celé město) s psacím stolem uprostřed. Na stěnách viselo spoustu obrázků, map a fotografií z mých cest. Nejvíc místa na stěně ale zabrala jedna mapa, která byla největší ze všech ostatních. Byla to mapa celého světa, ve které bylo zapíchnuto hned několik desítek špendlíků s barevnými hlavičkami. Bylo to značení mých cest a dobrodružství. Bílé hlavičky znamenaly místa, které se chystám navštívit. Modré byly ta místa, která už navštívena byla, a červené byly místa, kterých se mám vyvarovat (většinou nepříznivé podmínky, špatné zkušenosti ostatních apod.). Taky tu byly špendlíky zelené, které symbolizovaly ještě nesepsané události a zážitky. Když jich bylo alespoň sedm, rozhodl

jsem se je zcelit do jedné knížky. Snažil jsem se taky o to, aby ta místa měla něco společného anebo něco opačného – zkrátka, aby v tom člověk viděl více, než se na první pohled má zdát.

Jinak jsem v kanceláři měl jen pár dalšího vybavení, jako jsou lampy, gauč s pár křesly a podobně. Na stole ovšem ležel nečekaný balíček – zabalen v pomuchlaném starém papíru, pokud se to tak dalo nazývat. Otevřel jsem jej a uviděl z kamene vytesaného slona. Na první pohled mě uchvátil celkový výtvar, ale když jsem si ho v ruce ohmatal, lépe se podíval – spatřil jsem ty neuvěřitelné detaily, které se nepovedou jen tak kdekomu. Bylo to fantastické. Něco tak malého a já v tom viděl velikost a srdce. Položil jsem ho na stůl a řekl si, že to je asi dárek od nějakého mého „fanouška“.

Další týden, možná dva, jsem se loudal dopisy a e-maily mých obdivovatelů, kteří mě lákali do svých krajů, měst a států. Každý mě vábil na kousky historické, na zajímavosti oku neviditelné nebo krásy, které svět nikdy nespatriil. Pár jsem jich dal stranou jako horké kandidáty, ovšem nic mě nenadchlo tak moc, abych si stoupl, tloukl do stolu a řekl: „Jo! To musím vidět! Tohle stojí za to!“

Byla středa a já se probíral tou kupou korespondencí, když v tom jsem potřeboval tužku – měl jsem den blbec a tenkrát jsem shodil rukou hned celý štos tužek. Tužky shodily tu hromadu listů, které jsem už zavrhl, ta shodila fotografii na stole a fotografie shodila kamenného slona. Řetězová reakce ale přinesla překvapení – zpod toho úžasu bylo cosi vyryté. Připadalo mi to velmi heslovité, ale už mi došlo, proč má slon podstavec tak široký. Stálo tam: „Zanzibar. Jídlo, vodu. Prosím.“

Nechápal jsem, co to znamená a asi proto to přišlo. Ta chvilka, kdy jsem si stoupl, uhodil do stolu, až se všechny ostatní papíry rozletěly, a zakřičel: „Tohle stojí za to! Směr Zanzibar!“ Napochodoval jsem k té obrovské mapě a vzal špendlík barvy svítivě oranžové (který znamenal momentální dobrodružství) a zapíchnul ho do toho malého státu v Africe.